

PRIPOVEDKA O KMETU.
ADAM SEVER. LJUBLJANA.

Sredi širokega polja je stal samotni križ brez strešice. Lesena soha Kristova je imela na glavi velikansko trnjevo krono in po skrčenem telesu so se še poznale rdeče kaplje, koje naj bi značile kri. Rana na srcu je globoko zijala.

Vsaki dan je hodil mimo križa star kmet, pokleknil je na travo pred razbitim razpelom ter poljubil soho na prebodene noge in odšel med njivami na delo. Potem pa je delal ves dan na polju, da mu je pot tekela po razoranem, izmučenem licu. Opoldne, ko je tam konec travnikov zazvonilo, je pokleknil zopet na zemljo ter molil proti solnčnemu obzorju.

In tako je vsejal žito in kmalu je dozorelo; rumeno morje zrelega klasja se je zibalo ob poletnem vetru.

Približala se je jesen, ona jesen, plodna in bogata, ko listje tam po oddaljenih logih požoltiti in po vasi pada sočno ovočje z vej na tla, tje v mehko, redko travo.

Kmet je požel žito in zvozil z volički domov, vsaki dan pa je poklekal pod razbiti križ ter ga poljubljal. Soha je ostala kakor je bila.

In potem so se začele vlegati megle vsako jutro. Kmet se je namenil, da vseje ozimnino. Nekoč je vstal zarana ter šel na polje. Debela megla je stala po ravnini, in jedva je videl vola pred seboj, ki sta vlekla plug, da zorje po njivi.

Ko je prišel do križa, vstavi se ter moli. Imel je doma polno žitnico in zahvaljeval se je Bogu za blagoslov. Skrbelo ga pa je, kam bi s tolikim bogastvom, in zato je premišljeval, kaj bi storil. Zvečer

je prišel berač v hišo ter ga zaprosil; napolnil mu je malho s žitom, toda vkljub temu se mu je zdelo, da ga obilica teži. Sklenil je, da ga da polovico udovi, ki je hodila k njemu z otroci v dnino.

Vola sta stala v megli poleg njega ter stegala glave v jarmih. Kmet je baš mislil vstati, da bi hitro zoral ter šel razdeliti žito. Nekaj pa ga je težilo in zdelo se mu je, da mu nekaj leži na rami. Ozrl se je kvišku in videl je, kako se je sklonil Krist s križa proti njemu ter ga je objel. V megli so žarele oči Križanega v neskončni milini. In Krist je vzel poljskih cvetic, katere so mu otroci vpletli v spomladi med trnjevo krono ter jih spustil proti tlom.

Tedaj pa sta volička premaknila plug, in ko je kmet pogledal, je visela lesena soha na svojem mestu. Poljubil jo je na noge ter odšel za plugom. Bil je zamišljen in ni vedel, zakaj je Krist snel venec z glave ter ga spustil iz rok.

Ko je zoral njivo oni dan ter se podal domu, je prišel do ceste. Od daleč je zagledal popotnika, ki je bil ubog in prašen.

Kmet je vola ustavil ter počakal popotnika. Nagovoril ga je ter mu podaril živino in plug, spomnivši se Krista sredi širokega polja.

Bil je neizrečeno vesel in niti obrnil se ni, ko je odšel v vas, tam konec travnikov.

ŽENSKI ŠTUDIJ NA RUSKEM. *)
MILA VDOVIČEVA. PRAGA.

V poslednjem času se opaža v ruski družbi vesel pojav, ki ne more uiti niti dovolj površnemu opazovalcu. To je neko

*) Iz »Studentských Směrů«, štev. 2, 1900.